

Spațiul, timpul și personajele textului narativ

Pe bolta albastră nu mai plutea nici măcar o dâră de nor. În bătaia orbitoare a soarelui, muntele scăpăra stele scânteietoare, iar piscurile înalte și pleșuve păreau niște bătrâni înțelepți, ce priveau în vale, bucurându-se parcă de fericirea nemărginită a celor două copile. Caprele pășteau liniștite și, din când în când, câte una se apropia de cele două prietene, mai ales sfioasa Bălaie, care își lipea de ele boticul ei umed.

Se scurseră în felul acesta ceasuri bune. Deodată, pe fetița munților o cuprinse un dor nebun să urce un pic mai sus și să vadă dacă tufele de țintaură au înflorit și dacă florile lor sunt la fel de frumoase ca anul trecut. Înainte de a pleca, smulse de pe pajiște câteva smocuri de iarbă grasă și le dădu prietenei sale, pe care o rugă să nu se supere dacă o lasă câteva clipe în tovărășia Bălaiei.

Clara se învoi numaidecât, fericită că avea să rămână un timp singură, fără să aibă nevoie de ajutorul nimănui. De îndată ce Heidi se îndepărtă, îi întinse un smoc de iarbă Bălaiei care, din ce în ce mai îndrăzneță și mai încrezătoare în noua ei prietenă, mănca iarba direct din mâna ei.

Niciodată nu dorise Clara mai mult ca în această clipă să poată merge singură, în rând cu alți copii. La un moment dat, o cuprinse pe Bălaia pe după gât și-i șopti încet, la ureche:

— E atât de frumos aici, la voi, încât, zău, n-aș mai pleca niciodată!

În acest timp, Heidi își desfătă ochii cu florile de țintaură. Într-adevăr, fu de-a dreptul fascinată. Tufele înfloriseră toate, iar în jurul lor iarba era presărată cu clopoței și albăstrele, care îmbibau aerul cu parfumul lor suav și îmbietor. Încântată de această minunăție, fetița munților se întoarse o bucată de drum, și, de departe, îi strigă prietenei sale:

— Clara, trebuie neapărat să vezi și tu aceste splendori!

Așezat pe un pietroi în mijlocul pajiștii, ciobănașul Peter stătea pe gânduri. Își tot frământa mintea și nu era în stare să priceapă nimic din această neașteptată întorsătură a lucrurilor. De fapt, el distrusese scaunul ca s-o facă pe străină să plece imediat și, când colo, dumneai stă așezată în fața lui, de azi-dimineață, și nici prin gând nu-i trece să-și ia tălpășița.

Când ajunse în dreptul lui, Heidi îl rugă s-o ajute s-o ducă pe Clara până sus.

— Nu vreau! mormăi morocănos ciobănașul nostru.

Dar fetița munților nu se lăsă și-i spuse supărată:

— Bine, numai să nu-ți pară rău!

Speriat că prietena lui aflate ceva despre misterioasa dispariție a scaunului cu roțile, Peter se învrednici să se ridice de pe piatră și, până la urmă, cu multă greutate, izbutiră amândoi s-o pună pe Clara pe picioare.

Ca să le ușureze munca, Clara își lăsă numaidecât tălpile pe iarbă și văzând că n-o dor deloc picioarele, le apăsă cu putere pe pământ și făcu câțiva pași.

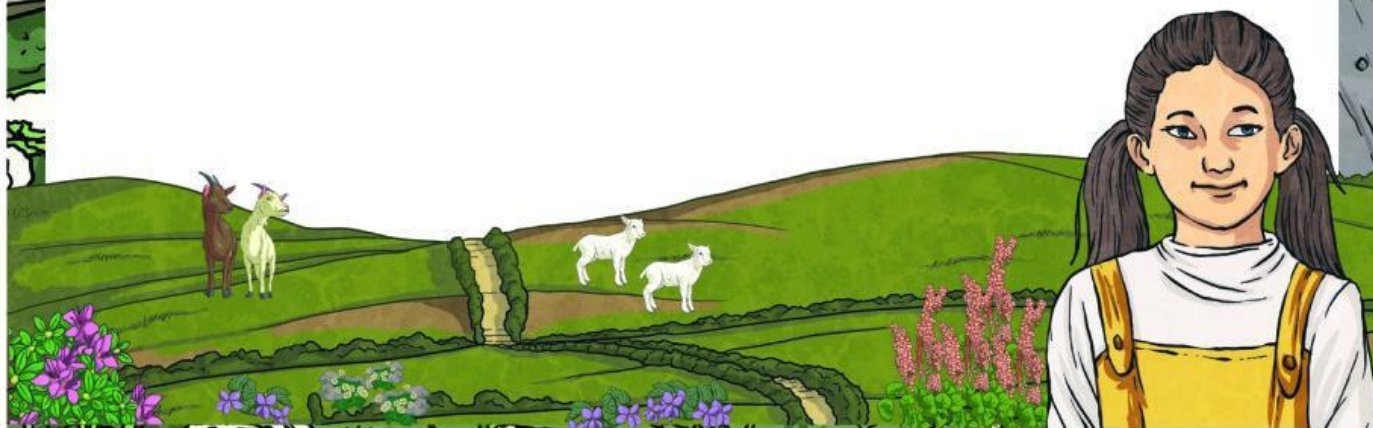
— Vezi, Heidi, pot să merg, pot să merg! exclamă ea fericită. Dacă aș putea să urc cu tine în fiecare zi, sunt sigură că foarte curând aș reuși să merg fără niciun ajutor!

În sfârșit, luptând din răspuțeri, ajunseră cu chiu, cu vai la locul dorit de Heidi. Se așezară oboșiți pe pământul cald, în mijlocul unei adevărate grădini înflorite, și toți trei răsufară ușurați. Bucuria fetițelor era atât de mare, încât inimile lor plăpânde nici nu aveau tăria s-o cuprindă.

Deodată, din spatele unui tufiș, se iviră câteva capre, în frunte cu sprintena Pestița. Cum îi zări pe copii, neastâmpărata scoase un behăit puternic și în clipa următoare celelalte capre îi răspunseră în cor. Nu mai călcaseră niciodată prin locul acesta, de frica lui Peter, dar, la îndemnul fetiței munților, se apropiară, zburdând de bucurie.

Între timp, ciobănașul nostru se întinsese frumos pe iarbă și, mângâiat de razele calde ale soarelui, adormi buștean. Deodată însă tresări din tot corpul și se trezi din somn speriat. Visase scaunul cu roțile, care fusese reparat fără cusur și acum stătea întreg în fața cabanei. Își frecă ochii buimac și, după ce se dezmetici de-a binelea, porniră cu toții înapoi, spre pajiștea de unde veniseră. Nu de alta, dar se făcuse ora prânzului și trebuiau să mănânce.

(Heidi, fetița munților, de Johanna Spyri)

Partea întâi

1. Unde se află copiii? Transcrie o secvență din fragment care să îți susțină răspunsul.

2. Câte personaje sunt amintite în fragment? Sunt toate personajele ființe umane?

3. Descrie printr-o propoziție fiecare personaj numit în fragment.

4. În fragment, Peter are muștrări de conștiință pentru o faptă pe care a făcut-o în acea dimineață. Ce a făcut el? Cine folosea obiectul implicat în fapta sa?

5. Unde merge Heidi și ce scop are?

6. Ce flori găsește Heidi în locul în care merge?

7. Care este unul dintre motivele pentru care se bucură Clara?

8. Unde adoarme Peter?

9. De ce se trezește Peter speriat?

10. Transcrie din fragment propoziția care indică timpul din zi în care se desfășoară acțiunea.

Partea a doua

11. Recitește propozițiile care conțin următoarele expresii subliniate și explică sensul acestora.

să-și ia tălpășița.

ajunseră cu chiu, cu vai

reparat fără cusur

12. Găsește cuvinte cu sens asemănător pentru:

dără =

ceasuri =

izbutiră =

plăpânde =

13. Transcrie o propoziție care conține cel puțin trei semne de punctuație diferite.

14. Găsește cuvinte cu sens diferit pentru:

fericită ≠

departe ≠

ușureze ≠

spatele ≠

15. Clara spune în fragment „E atât de frumos aici, la voi, încât, zău, n-aș mai pleca niciodată!”. Compune două propoziții cu ortogramele **n-aș** și **naș**.

Partea a treia

16. Repovestește fragmentul lecturat.